

Scéna čtrnáct

Školní schůze. DEAN má monokl.

DEAN. Dobré odpoledne, studenti, učitelé, návštěvníci z Ofstedu.

Naše škola si zakládá na toleranci. Můžete být kým chcete a my to budeme tolerovat. Alespoň je to tak napsané ve školním řádě někde v šuplíku.

Učíme se v dějepise o černošce, která se jednoho dne rozhodla sednout si v autobuse tam, kam chtěla.

Učíme se o jiné ženě, která se řetězy spoutala k Parlamentu.

Učíme se o nějakých našťvaných transvestitech, kteří se jednou v baru bránili.

Učíme se, že bychom měli cílit k toleranci vůči všem lidem. Nálepkujeme se odznaky cti. *Jsem tolerantní člověk.*

Do háje s tolerancí.

Tito lidé – ta černoška v autobuse, ta žena v řetězech, ti muži v podpatcích. Nebojovali za toleranci. Za to být tolerován.

Protože tolerance je volovina.

Tolerance je jen další prázdné slovo ve slovníku.

Tolerování, je to, co děláte, když si někdo v autobuse pouští hudbu moc nahlas.

Tolerování, je to, co děláte, když vedle vás v kině někdo kouká do mobilu.

Nechci, aby mě lidé tolerovali.

Chci, aby mě obdivovali.

Chci, aby mi záviděli.

Chci, aby mě... milovali.

Milujte mě.

A pokud žádám tak moc, klidně mě nenáviděte.

Ale netolerujte mě.

Protože tolerance znamená akorát tak totální vyjebávání s lidma.

Scéna patnáct

Pokoj AMY. KYLE má oblečené svatební šaty.

JOSH. Co to kurva je?

KYLE. Naše kapela nakonec nedorazí. Frontman jde na operaci s kyčlí.

JOSH. Máš na sobě šaty.

KYLE. No.

JOSH. Fajn.

KYLE. No. Takže jsme potřebovali sehnat novou kapelu.

JOSH. Hádám, že tohle se stává, když si zařídíš kapelu, co hrála už v padesátkách.

KYLE. Takže jsme museli sehnat imitátory. Buddy Holliester a Abercrombies. Ti se narodili tak v roce 1992... takže to nebude zrovna autentický – umí ty děcka vůbec něco?

JOSH. Proč máš na sobě svatební šaty?

KYLE. Nemám rád překvapení. Nemohl jsem to nechat náhodě.

JOSH. Ach tak. Proč sis je ale oblékl?

KYLE. Nejsem si jistý.

JOSH. Myslel jsem, že vidět šaty před svatbou nosí smůlu.

KYLE. Ne, vidět nevěstu v šatech nosí smůlu.

JOSH. Ženich v šatech je teda v pohodě.

KYLE si nasadí závoj.

Amy by mohla každou chvíli přijít.

KYLE. Ne, dívá se na *Neříkej to nevěstě* a analyzuje všechno, co by se mohlo pokazit.

JOSH. Bude to dokonalý.

KYLE. Žádný podpásovky.

JOSH. Žádný nebudou.

KYLE. Mám na mysli tebe a Deana. Když spolu půjdete uličkou.

Zvedni mi závoj.

Udělá to.

Je to lehké?

JOSH. Co?

KYLE. Zvednout ho. Co když se zasekne?

JOSH. Nezasekne.

KYLE. Co když se zachytí třeba o knoflík a já ho nebudu moct zvednout?

JOSH. Bude to dokonalý. *(Začne brečet.)*

KYLE. To si nech na den D, kámo. Slzy na kameře vypadají skvěle.

JOSH. Posral jsem to. Totálně – vždycky jsem si myslel, že se vezmeme. Jednou.

Možná po Thajsku, vysoké. Že si najdeme byt a nastěhujeme se spolu.
Zestárneme spolu. To byl plán. A já to posral.

KYLE. Pokud máš plán, ještě by se to mohlo podařit.

JOSH. Nerad ti bořím iluze, Kyle, ale plány občas prostě nejdu podle plánu. Občas nehledě na to, co si přeješ nebo naplánuješ, skončíš... skončíš jen s levnou napodobeninou kapely z padesátek.

Mám dny, kdy si říkám, že to dokážu. Že je to normální. Je to jen zájmeno. Ale pak mám najednou pocit, že je to všechno – a přemýšlím nad Izzy a nad námi – a nejsem si jistej, jestli to zvládnou.

DEAN se objeví na druhé straně zrcadla.

KYLE. Miluješ ho?

JOSH.... Jo. Jo.

KYLE. Tak naprav, cos posral.

Ozývají se údery, zatímco na sebe DEAN a JOSH zírají skrz zrcadlo. Pak JOSH a KYLE odejdou.